

ШІСНАДЦЯТИРІЧНИМ юнаком прейшов він працювати на склозавод. Це було в 1948 році, у важкий післявоєнний час. Хто знав завод в ці роки, той скаже; що його не можна поставити ні в яке порівняння із сучасним. Досить того, що тоді весь процес випуску продукції здійснювався вручну.

Спочатку Станіслав Йосипович Пекарський працював на торфорозробці, потім перейшов на парову машину. Перші кроки механізації виробництва розпочалися в 1949 році з появою машини АБ-6. З приходом на завод у юнака виявився потяг, інтерес до техніки, до машин.

У 1951 році Станіслав Йосипович іде служити в армію. Через три роки повернувся додому, деякий час працював на іншому підприємстві, а з 1959 року — знову на склозаводі.

Працював слюсарем по ремонту обладнання, механіком, а з середини шістдесятих років він — начальник машинно-ванного цеху № 1. Тут, на цій посаді, працює і до цього часу.

НАЧАЛЬНИК цеху. Це не тільки хороший виробничник, знавець машин і обладнання, технологічного процесу виготовлення продукції, технології скловаріння, а й організатор і вихователь людей, трудового колективу. А в нього у цеху зараз працює 120 чоловік. І в кожного різний характер, різне ставлення до роботи. І з кожним потрібно знайти

льовича Борисовця, оператора склоформуєчих машин Савелія Васильовича Борисовця та багатьох інших.

ЗА ЧАС роботи Станіслав Йосипович виховав багато учнів, які стали хорошими спеціалістами, керівниками середньої ланки. Варто назвати серед інших Володимира Захаровича Кибкевича — заступника на-

шинно-ванного цеху, який спеціалізувався на випуску банок, не ладилося робота. Вирішили об'єднати два цехи і призначили їх начальником С. Й. Пекарського. Уміння працювати з людьми, знання техніки, технології виробництва принесло і на цей раз успіх. Через деякий час, а це дні і ночі, проведені на заводі, виявлення і

Він користується безапелечним авторитетом серед працівників цеху, підприємства. Різне буває. Наприклад, потрібно щось терміново зробити. Майстра можуть, робітники вислухати, а діло робити не поспішають. Але коли про це сказав Станіслав Йосипович — роздумувань, зволікань не може бути.

Поєднувати інтереси людей і виробництва. Це дано не кожному керівникові. А такий дар, у нього є. Головне — людину переконати, роз'яснити, чого це чи інше питання зараз вирішити не можна, а пізніше воно буде вирішене в інтересах працюючих і виробництва також.

ДО НЬОГО щоденно звертаються робітники цеху не тільки з виробничих питань, а й особистих, для кожного важливих у житті. Наприклад, коли потрібно придбати будівельні матеріали, виписати автотранспорт для різних перевезень і т. п. Кожного уважно вислухає, а потім уже клопочеться перед дирекцією підприємства про надання допомоги тому чи іншому робітникові.

Станіслав Йосипович — умілий раціоналізатор. Мабуть, зараз уже досить важко підрахувати скільки він за багаторічну працю вніс раціоналізаторських пропозицій і які вигоди вони принесли підприємству.

Неодноразово його обирали до складу комітету профспілки заводу, де також

НАЧАЛЬНИК ЦЕХУ

дина, посприяти, щоб це природне дарування якнайбільше розвинулось і тоді така людина знайде своє місце в житті, міцно стане на ноги.

— З людьми нелегко працювати, — розповідає Станіслав Йосипович, — але стараюсь до кожного знайти підхід. З одним досить по-розмовляти по-хорошому, іншому доводиться прочитати мораль, але не злостиву, а справедливу.

— Колектив у нас хороший, — продовжує він, — більшість робітників — старі виробничники. Всі розуміють один одного. Завжди у всьому можна покластися на наладчика склоформуючих машин Івана Юхимовича Калиту, фрезерувальника Миколу Павловича Богданця, скловара Анатолія Іполитовича Кур'яту, братів наладчика Анатолія Васи-

чальника цеху № 1, Михайла Захаровича Кибукевича — начальника машинного цеху № 2 та інших. І цей перелік можна продовжувати.

— Станіслав Йосипович, — розповідає про нього секретар партійної організації склозаводу М. П. Туровський, — уміє безпомилково серед багатьох проблем виділити головну, від якої залежить вирішення інших. Під час пуску другого ма-

усунення різних причин, що заважали нормальній роботі, цех запрацював ритмічно. Потреба в об'єднанні двох відпала, начальником другого цеху став його учень, а Станіслав Йосипович знову серед свого колективу.

НЕРІДКО виступаючи на виробничих нарадах, на зборах трудового колективу, Станіслав Йосипович завжди говорить по-діловому, з точки зору інтересів не тільки цеху, а й всього заводу.

НА ЗАКІНЧЕННЯ хочеться сказати і про те, що у Станіслава Йосиповича хороша, працююча сім'я. Дружина Ольга Костянтинівна з 1948 року працювала на заводі, у відділі технічного контролю, а зараз на заслуженому відпочинку. Дочка Валентина також працює на заводі. Дві інших — Надія і Тетяна — одержали вищу освіту, живуть і трудяться в інших містах країни.

Станіслав Йосипович уже пішов на пенсію, але продовжує працювати. Його знання, практика, людяність потрібні для заводу, для робітників. А це головне, коли ти потрібен людям. Значить, життя живеш не даремно.

І. ПАСЕКА.

Фото Л. Іщука.

